

[Justitsministeren.]

om at opretholde fri bevægelighed for personer og fri kulturudveksling, kan der være særlige situationer, hvor andre hensyn kan være afgørende.

Over hele verden rammes de frie udvekslinger mellem landene og det internationale samarbejde i stigende grad af en politisering, som vi fra dansk side principielt er modstandere af og ofte har erklæret os imod. Men når der tillægges f. eks. kulturudvekslinger mellem folkene en særlig politisk betydning, er vi nødt til at tage hensyn dertil.

I det foreliggende tilfælde er det en kendsgerning, at Den kinesiske Folkerepublik opfatter en turné fra den kinesiske nationalopera i Taiwan som en politisk manifestation og opfatter en modtagelse deraf i et andet land som en uvenlig handling mod Folkerepublikken.

Denne holdning indgår uundgåeligt i bl. a. Danmarks overvejelser, når vi modtager indrejseanmodninger fra »Chinese Opera Taiwan«.

Over for det tungtvejende hensyn til den frie kulturudveksling står det ligeledes særdeles vægtige hensyn til, at Danmark allerede i januar 1950 anerkendte Den kinesiske Folkerepublik. Det skete i overensstemmelse med traditionel dansk anerkendelsespolitik, ifølge hvilken vi kan anerkende en stat, når det pågældende styre udøver effektiv myndighed over det territorium, den gør krav på at repræsentere. Når Danmark ikke kan anerkende Taiwan, hænger det ikke mindst sammen med, at regeringen på øen gør krav på – ligesom Folkerepublikkens regering i Peking – at være den eneste lovlige repræsentant for hele det kinesiske folk og territorium. Danmarks anerkendelse af Folkerepublikken skete nogle måneder efter, at denne regering i Peking havde opnået kontrol over hele det kinesiske fastland.

Siden da har skiftende danske regeringer ført en fast Kinapolitik, der bl. a. har indebåret, at Danmark gennem årene har støttet Folkerepublikkens krav om at repræsentere Kina i FN. Hertil kommer, at der siden da mellem vore to stater har udviklet sig et stadig nærmere og stadig mere betydningsfuldt samarbejde på en lang række områder, såsom handel, skibsfart, kultur og videnskab.

Regeringen i Peking har ved flere lejligheder gjort det klart også over for Danmark, at den gør krav på at repræsentere hele det kinesiske folk og anser enhver form for samarbejde med regeringen på Taiwan som værende i

strid med opretholdelsen af et venskabeligt forhold til Peking.

Denne holdning fra Pekings side har medført, at en lang række lande, herunder Danmark, har måttet vælge ikke at have nogen form for samarbejde med Taiwan, der kunne opfattes som havende officiel eller national karakter. Personer fra Taiwan kan dog på sædvanlig vis opnå visum til indrejse og ophold i Danmark i privat ærinde. Vi har foretaget en ganske vanskelig afvejning af synspunkter. Heri er også indgået hensynet til de negative konsekvenser, en positiv holdning kunne få for samhandelen, ikke mindst i lyset af det danske handelsfremstød i Kina, som påbegyndtes i foråret.

Vi har for så vidt forståelse for begge synspunkter, men som ansvarlig regering er vi nødt til at tilpasse os de realiteter, der hersker i verden omkring os.

Vi har derfor – parallelt med andre EF-lande – valgt at indtage den holdning, at vi i overensstemmelse med vore årelange officielle forbindelser med Den kinesiske Folkerepublik ikke kan medvirke til at muliggøre opførelser i Danmark af »Chinese Opera Taiwan«.

Af *Wamberg* (FP) til ministeren for skatter og afgifter (23/8 76):

»Vil ministeren under henvisning til artiklen »Lever for 600 om måneden« i Berlingske Tidendes 3. sektion, side 2, den 21. august 1976, oplyse, hvor mange arbejdstimer de forskellige skattemyndigheder, der har behandlet sagen mod hr. Jensen, har anvendt i de 3 år, denne sag angiveligt har været under behandling, hvor mange møder der har været afholdt i de 3 år, dels med dels uden deltagelse af hr. Bernhard Jensen, nøjagtig hvor mange breve der har været sendt til og har været modtaget fra hr. Jensen i de 3 år, og endelig det nøjagtige antal A4 ark, den samlede sag omfattede, da den blev afsluttet?«

(Spm. nr. 749).

Begrundelse.

At skatteyderne er fredløse året rundt uanset indtægtsniveau, er velkendt. Når det lykkes for specielt en skatteyder med minimal skattepligtig indtægt at føre bevis for at være uskyldigt forfulgt af skattevæsenet gennem flere år, er det af offentlig interesse at kunne danne sig et indtryk af samfundets omkostninger ved at forfølge en uskyldig og dermed få et ind-